

Veronika

... a srdíčka pod lavicí

Jitka Saniová

Veronika a srdíčka pod lavicí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Saniová
Veronika a srdíčka pod lavicí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Veronika

... a srdíčka pod lavicí

Jitka Saniová

Obsah

Kapitola 1

Hrozný ráno. Blbé zprávy. Prima sms 7

Kapitola 2

Puntíky. Báječná horká čokoláda... a otravná masařka 10

Kapitola 3

Hranolky. Dúchodkyně. Dúležitá slovíčka 13

Kapitola 4

Erika. Hedvika. A já 19

Kapitola 5

Jsem bezva. Fuj líbání. Zmrzlina s bráchou 24

Kapitola 6

Holčiči posezení. Dlouhovlasá blondýna versus
krátkovlasá tmavovláska 29

Kapitola 7

Srdíčka. Hezké jméno. I bolest v srdci 33

Kapitola 8

Možná, že jsem dospělejší. Opět srdíčko. Hlávka zeli 36

Kapitola 9

Hvězda třídy. Blbec. Zvířecí mišmaš 39

Kapitola 10

Hédin Láďa. Bitva s Alicí. Obavy 45

Kapitola 11

Tajný test. To bolí! Hurá, první výhra! 49

Kapitola 12

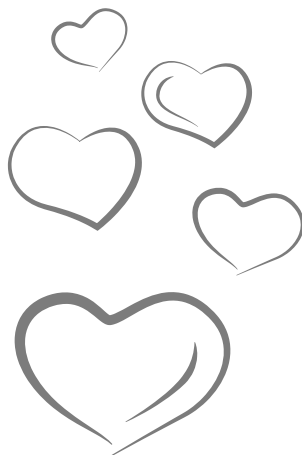
Vidím dobře? Slyším dobře? Radka zasahuje 56

Kapitola 13

Vítej v klubu! Praštěná jako já. Útok 61

Kapitola 14	
Dietní blivajs. Je mi na zvracení. Nálada jako pizza.....	66
Kapitola 15	
Áňa a Dara. Pokoušíme se pomoci. Jupí, jsem Micka!.....	73
Kapitola 16	
Já versus padouch. Slib, vlastně sliby. Rozhovor s tátou.....	80
Kapitola 17	
Eričina máma. David. Hnusná videa.....	89
Kapitola 18	
Já versus padouch. Já a David. Dita překvapuje.....	96
Kapitola 19	
Děsně divný rozhovor. Brácha, já a Erika.....	104
Kapitola 20	
Špiónky. Nálada tancujícího šimpanze. Test.....	112
Kapitola 21	
Spisovatelka s kočkou. Sním. Den D.....	121
Kapitola 22	
Je to tady! Paráda i... proč je život tak komplikovaný?.....	127
Kapitola 23	
Smajlíkovská nálada. Kratas. Kde je Áňa?.....	135
Kapitola 24	
Akce na pomoc Áni. Náhodné setkání. Babi a Marek.....	142
Kapitola 25	
Noví sousedé. Podrazácká Erika. Hnusný Marek.....	151
Kapitola 26	
Nechci být lhářkou. Klára. Věřily byste tomu?.....	159
Kapitola 27	
Nečekané setkání. Áňa se vrací. Holčičí sraz na záchodě.....	166
Kapitola 28	
Srdíčko. Holčičí parta. Horor v domě.....	174
Kapitola 29	
Hedvika a konkurz. Klára překvapuje. Rande v šesti.....	184

*Když je vám náct,
je to to nejlepší
a zároveň nejpodivuhodnější, co může být.*

Neměnila bych...

Kapitola 1

Hrozné ráno. Blbé zprávy. Prima sms.

*Právě mám náladu jako ty plandavé kalhoty našeho matikáře
(a ty jsou fakt hnusné).*

Moje špatná nálada má důvody. Ráno jsem se těšila na bezva snídani, kterou nám táta slíbil. Kakao, toast s oříškovou pomazánkou a maliny. Když jsme však přišli s bráchou do kuchyně lomeno obýváku, ležela na stole cedulka: *Mám náhlý výjezd, snídani máte na lince. Ahoj večer. Táta.*

Táta je hasič a tohle se občas stává. Dneska jsme ale kvůli tomu schytali hororovou snídani. Na lince stála termoska s čajem, talířek s rozpůlenými včerejší houskami a vedle krabička s nějakým margarínem. S Filipem jsme vzdechli. Jo jo, tohle byla nečekaná a rozhodně nevíтанá změna.

V autobuse, zrovna když jsem si v mobilu prohlížela na Instagramu fotky těch nejbáječnějších účesů, do mě narazila ženská a vyjela na mě: „Nemůžeš dávat pozor, holčičko!“ Já? Já jsem stála namáčknutá v rohu. To ona narazila do mě, když autobus prudce zabrzdil. Mávla jsem rukou a raději se vrátila k prohlížení fotek. Nejbáječnější byl účes „mořská víla“ – dlouhé vlnité blond vlasy s akvamarínovými prameny.

Začala první hodina a já se zasnila, že mám takový účes, když náhle zaznělo mé jméno. Byla jsem vyvolaná z fyziky. Trochu jsem se učila a z pěti posledních hodin jsem uměla tři témata. Co udělala naše fyzikářka? Trefila se do jednoho ze dvou, které jsem neuměla. Dostala jsem čtyřku. Učitelka se škodolibě usmála: „Buď ráda, Veroniko.“

Tyhle stupidní poznámky zbožňuju. Uměla jsem přes půlku učiva, stejně jsem schytala čtyřku. Jak můžu být ráda? O.K. Mohla to být pětka, to uznávám. Čtyřka ale přece není žádný důvod k úsměvu.

Další hodinu byla matika.

Kraťas rozrazil dveře od třídy a se zamračeným pohledem, z něhož se dalo vyčíst, že zábava na nejbližších 40 minut definitivně končí, zamířil ke katedře a začal cosi o úpravě zlomků. Blá blá blá... Kraťas mu říkáme, protože často nosí kalhoty, z nichž mu koukají černé ponožky, a i svetry mu jsou leckdy krátké.

„Veroniko, posloucháš mě, anebo zase jen tak koukáš do blba?“

„Cože? Jo... No... Jo... Koukám na vás.“ Třída vybuchla smíchy a mně v tu chvíli došlo, jak to vyznělo. A tak jsem rychle vyjekla:

„Chci říct, no jo, poslouchám vás a přitom koukám na vás.“

„Myslíš, že jsi vtipná?“

A je to tady. Už od školy nás učitelé vedou k tomu, abychom lhali. Chtělo se mi odpovědět: „Jo, pane učiteli, myslím, že to vyznělo vtipně. Kdybyste měl smysl pro humor, taky by vás to rozesmálo.“ Nahlas jsem ale musela samozřejmě říct: „Ne, to si nemyslím.“

Matikář se otočil, strčil ruce do těch svých otrěsných plandavých kalhot a zase začal kázat ty své matematické blbiny.

Marek se na mě spiklenecky zahihňal. Pozor! Tohle by mohlo vést k zlepšení nálady. Marek je prima kluk. Všichni to říkají. Holky nejvíc. Když se na vás usměje Marek, všechno je hned lepší.

Nebylo.

O přestávce jsem narazila na chodbě na bráchu. Filip zatukal na displej mobilu a suše mi oznámil. „Psal mi táta. Na večeri k nám přijde Alice.“

*Momentálně mám náladu, jako je tátova sekaná
(táta umí dobře vařit, ale sekanou dělá odpornou).*

„Ségra, co budeme dělat?“

„Zatlučeme dveře hřebíky a nevyndáme je, dokud táta neslíbí, že Alice nikdy nepřekročí práh našeho bytu.“

„K večeři bude sekaná.“

„Cože?“

„S těmi bramborami, co jsou už dva dny v lednici. Na slanině.“

*Moje nálada... ta se právě nedá popsat
(nesnáším slaninu, nenávidím sekanou a Alici,
mám ráda čerstvé brambory, a ne ty staré z lednice).*

Začala jsem být zoufalá. Zapípal mi ale mobil. Esemeska od babičky. *Chceš si zajít po škole koupit tu puntikovanou košili?*

Jasně! Odepsala jsem rychle. Brácha do mě drknul loktem. „Snaž se s babičkou vymyslet, jak se zbavit Alice. Vražda samozřejmě nepřichází v úvahu. Do vězení kvůli Alici nejdu.“

Na Filipa mávali dva kamarádi, takže se rozloučil a kráčel pryč. A já věděla, že večer bude trapný, protože Alice patří mezi ženské, které říkají jednu ubohou poznámku za druhou. Hihňá se, jako když ji bolí zuby. Jedno sousto přežvykuje půl hodiny, aby se za další půl hodinu zhrozila a ječela, kolik kalorií do sebe dostala. Načež ji každý musí utěšovat, jak je štíhlá. Což právě chce. Potom se totiž trapně naparuje a mele: „No, to víte, já se snažím udržovat v kondici, ale je to těžké.“

Bože, jak se může tátovi líbit? Brácha má pravdu. Musíme vymyslet plán, jak tátovi opatřit lepší přítelkyni. Takovou, jakou byla máma.

Máma...

Před několika lety jsme ztratili mámu. Táta dlouho s žádnou ženou nechodil. Až tento rok. Po Novém roce se seznámil s Alicí. No to si tedy vybral!

Vyhlídky na večer nebyly růžové, ale odpoledne bude fajn. Mám totiž tu nejlepší babičku – vlastně babi neboli babču (dovysvětlím později).

Kapitola 2

Puntíky. Báječná horká čokoláda... a otravná masařka.

„Tak ta ti opravdu sekne,“ rozplývala se babička, když jsem odhrnu-la závěs zkušební kabinky. Červená košilová halenka s bílými puntíky v kombinaci se světlouncem modrými džínami a bílými teniskami vypadala skvěle. Blond vlasy jsem měla svázané do culíku. Dívala jsem se do zrcadla a připadala si moc hezká.

„Verušáčku, jsi krásná,“ potvrdila mi babička. „Jé, to je krásný svetřík,“ rozplývala se babička nad bílou věcí s velkými květy švestkové barvy. Bože, to je hadřík asi tak pro čtyřicítky.

„Co ty na to, Verušáčku? Líbí se ti?“

„Babi, fakt mně stačí ta halenka. Jsem z ní nadšená...“

„Líbí, nebo ne?“

„No, víš, myslím si, že... tyhle obří květy... podle mého...“

„Pro mě, ne pro tebe!“

„Jo, aha! Je skvělý.“

„Jdu si ho vyzkoušet.“

Babičce bude příští rok šedesát, ale nikdo by jí to neřekl. Když vyšla z kabinky, dala jsem obdivně palec nahoru. V černých kalhotách, v lodičkách na podpatku, v tom svetříku a novém krátkém účesu vypadala úžasňácky. „Babi, ten musíš mít.“

„Já vím,“ přikývla babička. Poté zapadla opět do kabinky, a když z ní vyšla, jako dvě dámy jsme zamířily k pokladně.

Když jsme vyšly z obchodu, babička se zahihňala. Ona se umí dospělácky usmívat jako pravá dáma, ale i uličnický hihňat jako školáčka.

„Co bys dělala, kdybych ten svetr koupila tobě?“

Přimhouřila jsem oči a vytáhla nejvyšší trumf. „Začala bych ti říkat babičko.“

„Jen to ne! Radši babča než babička.“

To, že chce, abychom ji oslovovali „babi“, chápu. V životě ale nepochopím, že by byla raději „babča“ než babička. A tak jsem se konečně zeptala proč.

„Co si vybavíš, když se řekne babička?“

Trošku jsem se ošívala, ale nakonec jsem začala pomaličku popisovat. „Taková... asi starší... asi...“

„Stará. V šátku. Scvrklá. Bez make-upu.“

„Možná.“

„Žádné možná. Slovo babička v hodně lidech probudí tuhle představu. Babi. To se mi líbí nejvíc. Radši ale budu babča než babička. To mně alespoň trošku připomíná někoho, kdo je moderní. Jak se říká „in“. Chápeš?“

Ne. Marně jsem hledala v oslovení „babča“ něco moderního, ale tohle je prostě moje babička. Tedy „babi“ neboli raději „babča“.

„Pojď, zajdeme k Bajerovi. Dáš si horkou čokoládu, já kapučo a popkecáme o večeru.“ Tázavě jsem se podívala na babičku a ta dodala. „Táta mě pozval na večeři, abych poznala Alici. Sedneme si a něco mi o ní povíš.“

„Tak to budou samé příšernosti.“

„To zní zajímavě,“ nadšeně vyjekla babička a opět se uličnický zahihňala.

Já ne.

Bavit se u lahodné horké čokolády se šlehačkou o té náně mě moc nelákalo. Nejdříve mě ale babička zatáhla v obchodním centru na záchod. Ukázala na tašku, na mé staré tričko a můj batůžek. Pochopila jsem. Svlékla jsem si tričko, složila ho a dala do batůžku. Z tašky jsem vyndala novou halenku, babička utrhla cedulku a já si ji navlékla na sebe. Upravila jsem si culík. Nanesla trochu lesku na rty. Babička na mě stříkla parfém.

Moje nálada právě připomínala tu horkou čokoládu se šlehačkou, kterou budu za chvíli popíjet.

Vše bylo dokonalé. Až na Alici. Ta do mé nálady vnesla rozmrzení. Asi tak jako když kolem vaší horké čokolády a kopce šlehačky poletuje otravná masařka. I přes dobrou náladu vás to štve.

Zašly jsme do známé čokoládovny. Ráda si objednávám čokoládu sama a babička mě vždy nechá. Když jsem tedy servírce řekla své přání, babička si s ní začala povídat, co si objednat ke cappuccinu. Vzala jsem mobil a napsala své nejlepší kamarádce Erice vzkaz.

Já: Mám tu halenku. Je úžasňácká. Sluší mi.

Erika: Paráda. Pošli fotku.

Já: Tak co ty na to?

Erika: S těmi džínsy a v tom culíku jsi boží.

Já: A ještě k tomu mě babička pozvala na čokoládu se šlehačkou.

Erika: Závidím!!! Máma luxuje, já vyndávám nádobí z myčky a pak úkoly. V sedm ale jdeme do kina.

Já: V sedm ti budu závidět já. Dnes přijde na večeři Alice.

Erika: To bude mela.

Já: Přijde taky babi.

Erika: Paráda. Uvidíš, že tvoje babi Alici převálcuje.

Já: A třeba nám pomůže vymyslet plán, jak se jí zbavit. Už jsem jí o tom říkala, ale zatím vyčkává. Prý musí nejdřív Alici poznat.

Erika: Neboj. Ještě nedojte večeři, a babi už bude na vaší straně.

Já: To doufám.

Erika: Musím letět. Máma šílí, že to nádobí snad leštím. Čauky.

Já: Čau! Budu průběžně informovat.

Kapitola 3

Hranolky. Důchodkyně. Důležitá slovíčka.

Bylo to tady. Večeře s mojí báječnou rodinou a úhlavní nepřítelkyní. Chyběl tu jen děda, který byl na služební cestě.

Máme hezký byt. Jeho hlavní částí je obývací pokoj spojený s kuchyní. Ostrůvek odděluje světlou zeleň kuchyni od pokoje, kde je nábytek ve stejném odstínu dřeva jako deska na lince a ostrůvek. Následuje stůl, u kterého jíme, a od něj začíná malý obývací pokoj. Celý prostor je napěchovaný věcmi v zelené a žluté barvě. Například teď se dívám na zářivou fotku koše slunečnic v trávě a hned vedle fotka paprsků v trávě. Pod ní stojí na komodě zelená keramická mísa, kam dáváme ovoce. Návštěvám se náš byt líbí. Působí radostně.

Alice však o něm neřekla jediné pochvalné slovíčko.

Dnes se ale Alice snažila vtírat do babiččiny přízně poznámkami typu *„ráda poznávám maminku chlapa, do kterého je tak snadné zamilovat se“*... *„vám to ale sluší, paní Skálová“*... *„na tuhle chvíli jsem se tak těšila“*.

„Tohle musela někde vyčíst. Její mozeček je vyvinutý akorát na sebechválu,“ pošeptal mi brácha a já málem vyprskla smíchy.

„Veru, nebude sekaná a staré brambory,“ hlásil táta, když začala babička dávat talíře na stůl.

„Hurá! I zázraky se dějí.“ Táta zpoza ostrůvku přimhouřil oči a snažil se tvářit přísně. „Tati, vaříš dobře, ale tvoje sekaná je hnusná.“

„Veroniko, takhle se přece s tátou nemluví!“

Babička se překvapeně podívala na Alici. „Vždyť nic hrozného neřekla. Alice, u nás se mluví o všem narovinu. Svěho syna miluju a būh ví, jak jsem na něho pyšná, ale sekanou dělá opravdu příšernou.“

„Mně chutná,“ mumlal táta.

„Synku, jsi jediný,“ uzemnila ho babička.

Alice se zamračila. I když ji nesnáším, musím uznat, že je hezká. Má dlouhé vlnité vlasy, jejichž barva připomíná lískové oříšky. Vždy se jí krásně lesknou (jak to ukazují reklamy). To se mi taky líbí. Hezky se líčí. Hlavně obdivuju její do srdíčka vykrojené rty, které si maluje výraznou rtěnkou. Chodí vždy v těsných šatech, které jí obepínají skvělou postavu. Dnes měla veselé elastické šaty na ramínkách s vlnitým vzorem. Seklo jí to.

Tím ale moje chvála končí.

Zamračená Alice se nadechovala a táta raději vyhrkl: „Proto vaše babi navrhla, že přijde a udělá ty svoje domácí hranolky a krutí plátky na smetaně.“

„Hurá!“ zvolali jsme s bráchou nadšeně. Babička dělá ty nejlepší hranolky. Z čerstvých brambor. Ty křupou! Krutí plátky na smetaně nám taky moc chutnají. Táta se mlsně podíval na talíř. Taky se těšil. Jediná Alice se tvářila, jako když se napije octa. „Já si hranolky nedám. To je příliš kalorií.“ Alice připomínala mučedníka před popravou. „A z toho plátku masa odhrňte, prosím vás, smetanu. Co nejvíc se dá. Smetana je na mě moc tučná.“

Brácha do mě kopnul pod stolem. Koukli jsme se na sebe a snažili se nesmát. Alice začala u babičky ztrácet body.

„To víte, musím se udržovat takhle štíhlá. Nemůžu se přecpávat kalorickými bombami.“

*Moje nálada se nyní začala podobat dortu vytaženému z trouby
(už ho stačí jen ozdobit a pochoutka je hotová,
chce to ale ještě trochu trpělivosti).*

Večeře probíhala normálně. Táta chválil hranolky i maso. My jsme si s bráchou přidali. Alice dlobala do masa a každé sousto útrpně přežvykovala. Snažila se ale tvářit, že je spokojená.

A pak můj bratr pronesl větu, která dokončila proces „*babička taky nesnáší Alici*“.

„Babi, dneska jsme byli s Jirkou u jeho mámy v obchodě a ona mi říkala, že tě mám pozdravovat. Máš se u ní stavit.“

„To víš, že se stavím,“ usmála se babička a začala se rozplývat, jak je Jirkova máma senzační. „Vždycky mně dá ty nejlepší housky a ten nejčerstvější chleba.“ Jakmile babička začne někoho chválit, nemá to konce. I táta si opřel bradu o dlaň.

Až Filip zastavil proud jejích slov s povzdechem: „Ona tě taky pochválila.“ Babička se důležitě napřímila a bráška zahuhňal: „No, povídala takové ty zbytečnosti. Prý ti sluší ten nový účes a ta barva.“

Alice právě polkla rozzvýkané sousto. Dala si ruku na hrud' a pronesla: „Až budu v důchodu a zešediví mi vlasy, taky bych si dala takovouhle bílou barvu na vlasy.“

Já a Filip jsme ztuhli.

I táta.

Babička je totiž na některá slova alergická, když se ona slova pojí s její osobou. Například slovo „důchod“ a „důchodkyně“ ji dovedou pěkně naštvat.

Brácha se snažil nesmát. Já taky. Měli jsme vyhráno. Táta se nadechoval, ale babička ho předběhla a zavrčela. „Já *nejsem* důchodkyně,“ zdůraznila prostřední slovíčko.

„Promiňte, věk na to ale máte.“

„Já podnikám. Mám překladatelskou agenturu. Malou, ale velmi úspěšnou. Překládali jsme materiál i pro pardubického starostu.“

„Jo, ale mohla byste už být v důchodu. Každý stárne.“

Tohle sice babička nepopírá, jakmile to ale někdo poví o ní, netěší ji to. A tak se babička s Alicí daly do diskuse, z níž byl táta otráven (sorry), ale já s bráchou nadšení (taky sorry, ale nám se to prostě hodí).

„A tohle není bílá, ale platinová blond,“ odsekla babička.

Moje „*nálada upečeného dortu*“ byla završena. Nyní jsem si připadala, jako když ten dort právě někdo ozdobil. U stolu opět zavládla

normální atmosféra, ale babi na nás oba mrkla. Na to jsme s bráchou čekali.

Když Alice odešla a babička začala uklízet kuchyň, odešli jsme s Filipem do našeho pokoje připravovat si věci na zítra. Bylo něco málo po deváté hodině. Erika by už měla být doma z kina, a tak jsem popadla mobil a natukala.

Já: Jsi už doma? Jaký bylo kino?

Erika: Jo, právě házím věci na zítra do batohu. Film byl bezva.

Budu vyprávět. A co ty?

Já: Alice byla pěkně trapná.

Erika: Jako vždy.

Já: Naštvala babičku.

Erika: Je to jasný. Alice to má spočítaný.

Z kuchyně se ozvalo: „Mami, ty víš, co myslím.“

S Filipem jsme se na sebe podívali a kývli. Potichoučku jsme se přiblížili ke dveřím a poslouchali.

„Jestli si myslíš, že se mi Alice nezamlouvá, protože mi řekla, že jsem stará...“

„A není to tak?“ táta mluvil zvýšeným hlasem, to nebylo dobré.

Babička ale zůstala naprosto klidná. „Ale prosím tě! Nebuď hlupák!“

S bráchou jsme nakoukli dovnitř. Babička stála proti tátovi. Pohladila ho. „Jsem tvoje máma a chci pro tebe to nejlepší. Věř mi, že Alice to není. Představ si, kdyby tady bydlela. Tvoje dcera ti nesmí ani v legraci říct, že tvoje sekaná je přišemá.“ Táta se usmál. Babička pokračovala. „Za chvíli by ses mohl rozloučit s řízky, hranolky, švestkovými knedlíky a třeba tím tvarohovým koláčem s meruňkami, protože tam dávám plnotučný tvaroh. A jak by ti řekla Alice, to je moc kalorické.“

Podívali jsme se s bráchou na sebe. V našich očích byl děs. Rozloučit se s hranolkou, řízkou, švestkovými knedlíky a dalšími dobrotami kvůli té pošahané fanatičce kilokalorií? Nikdy! Opět jsme nakoukli dovnitř.

„To je začátek. Ty ještě nevíš, co všechno by chtěla tady měnit. Ty i děti si zasloužíte někoho lepšího.“

Jo! S bráchou jsme couvli a začali tancovat. Brácha tancuje šíleně, ale to mně právě nevadilo. Babička je na naší straně, to stálo za veselí.

„Mami, ty si myslíš, že hasič se dvěma dětmi má od ženských přehršlí nabídek?“

Slyšeli jsme babičku odfrknout. Asi proto, že o něm každý říká, jak je pohledný. Vysoký, ze své práce má opravdu vypracované svaly. Světlé vlasy mu padají do čela, každý den se ráno holí a rád nosí bílé košile a trička (a babička nadává, kdo to má práť). Máma o něm říkala, že je jako blondatý bratr prince z pohádky Tři oříšky pro Popelku.

Což nyní potvrdila babička. „Takovýhle chlap, jako jsi ty, nezůstane dlouho sám.“

„Mami, uvidíme. Ty víš, že jsou pro mě děti to nejdůležitější. Zatím jsem s Alicí, třeba se to nějak srovná.“

Ta slovíčka „*nejdůležitější*“, „*uvidíme*“ a „*zatím*“ byla pro nás to nejlepší, co jsme mohli slyšet. Teď už jen stačí udělat plán, jak tátu definitivně přesvědčit, že k nám Alice nepatří.

Vrátili jsme se do pokoje. Měla jsem v mobilu vzkaz. Myslela jsem, že to je Erika, ale nebyla. Psala mi moje druhá kamarádka.

Hedvika: Byla u mě Áňa. Je fakt divná. Nevíš, co s ní je?

Já: Ne, nevím. Já s ní v poslední době moc nemluvila.

Jak je divná?

Hedvika: Povím ti to zítra. Nechce se mi to psát. Čau.

Já: Tak jo, zítra.

Erika a Hedvika jsou moje nejlepší kamarádky. Áňa se jmenuje Anička, ale všichni jí říkají Áňa. Je to taková třídní vejtaha. Moc si jí nevšímám. Hedvika se s ní ale často baví. Civěla jsem na mobil a přemýšlela o Áně. Jak je divná? A hlavně proč!

A pak jsem si uvědomila: No jo, už se několik dní nevytahovala tím svým nakřáplým hlasem: „Holky, mám nový mobil s tím nejlepším foťákem... tsk, vy řešíte data? Máma mi předplatila neomezený. Vám ne?... Holky, mám nové tenisky. Stály skoro dva tisíce!“ Naše třídní vejtaha je asi fakt divná.

Kapitola 4

Erika. Hedvika. A já.

Tak tohle je Erika. V minulosti někdy brečela, protože se jí spolužáci smáli, že je příliš bledá, že má spoustu světlých pih na nose a až nepřirozeně světlé šedé oči. I ty její kudrnaté blond vlasy působí na sluníčku až bíle. Ve čtvrté třídě jsme se fotili na společnou školní fotku a fotografka obdivovala Eriku: „Ty vypadáš tak zvláště. Seversky. Jo, seversky jako nějaká Švédka. Jsi tak krásná. Zeptej se maminky a tatínka, jestli bys mohla přijít ke mně na focení. Samozřejmě s nimi.“

Kluci se snažili chechtat, ale moc jim to nešlo. Fotografka dodala: „Udělala bych s tebou krásné fotky. Pohádkové.“ Kluci zírali. Holky záviděly. Já trochu taky, ale přála jsem to Erice. Konečně se jí přestali posmívat.

Mimochodem ty fotky, co poté nafotila, byly úžasné. Nafotila například snímky v lese, na sobě má bílý plášť a ve vlasech stříbrnou korunku. Stojí vedle bílého koně a na ruce jí sedí bílá sova. Prostě nádhera.

„Takže večere dopadla skvěle. Jé, a v té nové halence ti to fakt sluší.“

Objala jsem Eriku. Její upřímná radost byla nakažlivá. „Nová košile. Babička na naší straně a táta řekl, že jsme pro něho ti nejdůležitější. A k tomu babiččiny hranolky.“

„Já ti říkala, že to dobře dopadne.“

Erika je optimistka. I když se jí občas zhoupne hlas, jako by měla trochu strach. Ale opravdu jen maličko. A co já? Já se občas klepu obavami jako sbiječka (jak říká můj brácha).